

TAU

LIST FRANJEVAČKE MLADEŽI

"Klara je ime njenog..."

REPORTAŽA:

IX. franjevački hod

ANKETA:

Biti animator

INTERVIEW:

Ana Mlinarić

Budite i po molitvama uz našeg brata Marina kojem je zbog
tjelesne bolesti potrebna naša potpora!

FRAMA Siget

uvodnik

Mili moji!

Dugo je već vremena prošlo otkad smo se zadnji put čitali, čak već imam i poteškoća s pisanjem ovog uvodnika jer je već stvarno dugo, dugo vremena prošlo otkad sam zadnji put pero uzeo u ruke.

Od prošlog broja TAU-a pa sve do danas dogodilo se mnogo toga u našim bratstvima, neka su se smanjila a neka povećala što se broja članova tiče, neka su se radovala a neka plakala zbog novih, odnosno starih duhovnih asistenata, koji su u međuvremenu izvršili rotaciju u Provinciji. Susret na Trsatu, mars, škola animatora... samo su neki od događaja koji su za nama, a o kojima možete čitati u ovom broju. Da ne duljim previše, bacite se na čitanje, ali i na pisanje, jer nećete još uspjeti ni pročitati ovaj broj kad vam već vaš dragi poštari (duhovni asistent) uruči novi TAU.

Zato, na posao!

Sve vas voli vaš

Sike

SADRŽAJ

4 MEDITACIJA:

"Klara je ime njenog..."

6 PREDSTAVLJANJE

FRAMA Kloštar Ivanić

8 REPORTAŽE:

8 - Trsat 2002

12 - IX. franjevački hod

16 - Škola animatora

18 ANKETA:

Biti animator

20 INTERVIEW:

Ana Mlinarić

23 VIJESTI

TAU - LIST FRANJEVAČKE MLADEŽI

List izdaje: Provincijska središnjica Franjevačke mladeži Provincije sv. Ćirila i Metoda

Glavni i odgovorni urednik: Siniša Pucić

Urednici fotografija: Domagoj Petrić, Ana Fruk

Lektor: fra Krunoslav Kocijan

Adresa uredništva: Kaptol 9, 10 000 Zagreb, Hrvatska, Tel./fax: 01/481-48-24, E-mail: frama.centar@ofm.hr

Broj žiro računa: 2484008-1101108180

Broj deviznog žiro računa (kod Privredne banke Zagreb d.d.): 70310VAL-5782800-558443 (za Udrugu Franjevački pokret)

Pretplata: Godišnja pretplata za 4 broja za Hrvatsku iznosi 24 Kn, za BiH 6 DM (24 Kn), za inozemstvo 8 DM

Rukopisi i fotografije vraćaju se u dogovoru s uredništvom.

Tisk: Offset - Markulin / Lukavec

“KLARA JE IME NJENO...”

Klara se rodila u bogatoj plemićkoj obitelji 1193. (1194.) godine. Njezina majka Hortolana, vrlo pobožna žena, usadila je u Klaru duh milosrđa i ljubavi prema siromasima. Kad je izrasla u lijepu i poštenu djevojku, otac ju je želio udati za imućnog plemića. Međutim, Bog je za Klaru imao druge planove. Presudan trenutak u njenom životu bio je susret sa sv. Franjom. Oduševljena njegovim propovijedanjem i pripadanjem Kristu, ubrzo shvaća da i nju Bog zove na potpuno predanje Njemu. Sada je njezina jedina želja slijediti siromašnog, poslušnog i raspetog Kralja svim svojim srcem. Na Cvjetnicu 1212. godine, potaknuta Duhom Svetim, bježi od kuće u malu crkvicu Porcijunkulu. Tamo joj sv. Franjo reže kosu, oblači franjevački habit, te zauvijek postaje zaručnica Kristova. Klaru počinju slijediti i druge djevojke i tako nastaje Red siromašnih gospoda ili klarise. Iz ljubavi prema nebeskom Zaručniku, Klara cijeli svoj život posvećuje

molitvi i pokori, uz radosno služenje svojim sestrama u zatvorenom samostanu Sv. Damjana. Klara je iznad svega ljubila sveto siromaštvo, pa se izborila za Povlasticu siromaštva, koju joj je uručio papa Grgur IX. dva dana prije njezine smrti, 9. kolovoza 1253. Papa Aleksandar IV. proglašio ju je svetom 1255. godine.

Sv. Klaru na slikama često prikazuju s monstrancom u ruci jer je obranila svoj samostan od napada Saracena. Isus je uvijek bio uz Klaru, što pokazuju i brojna čudesna koja su se po njoj dogodila. Ona je ostvarila poziv svakoga kršćanina, a to je poziv na svetost. Ostavila nam je divan primjer nasljedovanja Krista evanđeoskim životom koji svima (a naročito nama framašima) treba biti poticaj da ustrajemo na našem putu.

Tko koji se bori za Isusa tijekom cijelog svoga života, završava bitku tek u vječnosti. Želim vam svima da pronađete i ostvarite svoj poziv, a na tom putu neka vas prati zagovor sv. Majke Klare.

Mir i dobro!

Iva Lisac

FRAMA Kloštar Ivanić

RASTEMO UZ FRANJU

Razmišljajući da li prvo pročitati sva predstavljanja Frama i tako se uputiti o čemu uopće pisati ili pisati samoinicijativno i prema nadahnucu bez nekog "posebnog" redoslijeda,... odlučeno je ovo drugo dok ne zapnemo i ostanemo bez teksta (u tom slučaju ću ipak pogledati u prijašnje brojeve i provjeriti što su drugi framaši pisali).

Uz "tihe zvuke" filmske glazbe GP razmišljam kako je sve to bilo i počelo u Kloštru Ivaniću (Frama naravno, ne "Gospodar prstenova"?!).

Prije (davno je to bilo) sastajali su se mlađi u župi Kloštar Ivanić. Okupljali su ih i pomagali im fratri i školske sestre franjevke koje djeluju u župi. Nije to bilo ništa određeno. A onda je u župu došao jedan žgoljavi fratar koji je prve dane proveo upoznajući župljane. Samo, na koji način?! Prije i nakon sv. mise stajao bi ispred crkve i svakome pojedinom osobno pružao ruku i izmijenio par riječi da se približi kloštarskoj Crkvi. Neobičan, ali vrlo simpatičan način. I tako, počeo je raditi i s mlađima. Njegovim radom s mlađima

nastala je Frama. Odlučili su biti Franjevačka mladež, a ne tek "neki mladi" koji se okupljaju u župi. U službenim dokumentima zapisano je da je Frama u Kloštru nastala 27. studenoga 1994. (znači da će prvo desetljeće naše Frame biti za dvije godine).

Odlaskom (tj. premještajem u Slavonski Brod) fra Mirka Vukšića, koji je bio skroman, ponizan, nimalo zahtjevan i vrlo sićušan fratar, na mjesto njegove službe došao je fra Josip Grubišić. Čista suprotnost! Ugodno popunjeno i... i... uglavnom - fizički potpuna suprotnost... Ma i duhovno... K'o da je to važno - ta svaki je čovjek (pa i fratar) drugaćiji i jedinstven! A nije sve u pari - pa ni u fratrima!

Izmjenom duh. asistenta Frame došlo je i do izmjene framaša. Prva generacija framaša je lagano iščezla, a došli smo mi - "nova generacija". Dakle, ti prvi framaši su se neki poženili (poudali), neki odselili, neki "otišli za poslom", a nekolicina je ostala s nama. Dogodilo se upravo ono što se s Framom vrlo često dogodi kad "izgubi" duh. asistenta (što ne bi trebalo

biti, budući da smo Frama mi, a ne naš duh. asistent). Ispočetka nas je s fra Josipom (vama vrlo znanom Jozi, a mi ga često zovemo i Joža) bilo četvero, pa troje, pa petero, pa dvoje, pa deset... Sad nas ima 20 - 30. Fra Jozi smo bili jedina Frama s kojom je bio. Ispočetka je bilo teško i nama i njemu. Al' eto, Bogu hvala, uspjeli smo ga "naučiti" kako se "postupa" s framašima. Prva predsjednica Frame bila je Tanja Silić. Zatim je došla Martina Pavanić, koja je otišla u Ameriku. Nju je naslijedio Ivan Kruljac, koji nas je ostavio te se oženio za kozaribočku framašicu Antoniju. Nakon njega bio je Zvonko Mandić, koji se još nije oženio a nije ni otišao u Ameriku, al' je zato najviši framaš. Trenutno je "na snazi" Marija Borić, zvana Princeza.

Susrete započinjemo pjesmom i Večernjom iz Časoslova. Zatim slijedi predavanje te rad (nekad fizički, a nekad po skupinama). Susret završavamo pred Presvetim u crkvi. No, ni to nije kraj! Onda slijedi rekreacija: stolni nogomet, pikado, odbojka, bla, bla, bla...

predstavljanje

Eh da, umalo zaboravih! Prva obećanja smo dali 27. studenoga 1999. (točno na petu godišnjicu naše Frame). Onda smo sljedeća imali tek 19. svibnja 2001. zbog odgode Provincijskog i našeg duh. asistenta. Posljednja obećanja bila su 18. svibnja 2002., kad nas je šestero obnovilo, a petero dalo prva obećanja. Uz nas jedanaestero, tu su i dvije "prodane duše", koje su svoja obećanja obnovili u Kozari Boku jer nisu bili u mogućnosti učiniti to u Kloštru.

Osim subotnjih susreta te ponekih druženja preko tjedna aktivni smo i u župnome zboru, Caritasu, a ponekad i sami radimo akcije prodaje kolača. Jednom mjesечно svojim framaškim pjesmama obogaćujemo nedjeljnu misu. Preko ljeta i na jesen jedni drugima pomažemo u berbi grožđa, kukuruza, graha... Sudjelovali smo i u pokrivanju krova, farbanju plotova, poslovima na polju... Tu spoznajemo radost zajedništva u fizičkim poslovima i otkrivamo sigurnost i sreću što se uvijek možemo osloniti jedni na druge kad nam je to potrebno. Uistinu možemo računati na pomoć naše kloštarske framaške obitelji. Veliko je to veselje kad svi zajedno radimo uz pjesmu, te tako rad pretvaramo u molitvu! Podrška jednih drugima gotovo je uvijek tu, kao i Providnost koja nam je uvijek potrebna.

Pred nama je sada jedna velika promjena, a pomalo i žalost za našu Framu: naš Joza odlazi u Cernik, a Frama kloštarska ostavljena je "na milost i nemilost" budućem duhovnom asistentu. Ali, opet ponavljam, mi smo Frama, a ne naš duhovni asistent, pa se iskreno nadam i vjerujem da ćemo se održati na nogama.

Moram još spomenuti da su za poziv Duha Svetoga našim mladima da postanu i budu framaši vrlo zaslužne naše kloštarske sestre karmelićanke, koje redovito mole za nas i u svemu nas prate uz Božji blagoslov.

Nadam se da ništa nije izostavljeno ili previše napisano! Mi ostajemo sa i uz svoju Providnost u Kloštru, a vas pozdravljamo u Franji i Klari uz Božji blagoslov i pozivamo vas da nas tu i tamo posjetite; odvojite malo vremena za Framu Kloštar Ivanić!

BVB! Mir i dobro!

VII. PROVINCIALSKI
SUSRET FRAME
NA TRSATU
10. - 12. svibnja 2002.

“SLUŽITE GOSPODINU U VESELJU!”

Kloštra Ivanića, a putovanje je proteklo u pjesmi i slavljenju Gospodina. Došli smo na odredište pomalo iscrpljeni ali zdravih glasova...

Domaćini su nas srdačno dočekali, a pozdravljanje i okupljanje je trajalo sve do mise na otvorenom, koju je predvodio msgr. dr. Ivan Devčić, nadbiskup

riječki. Nakon mise smo u kolonama, sa zastavom svake Frame na čelu, krenuli na večeru. Kad smo napunili svoje trbuščice, bilo je predstavljanje pojedinih bratstava, što nas je sve zabavilo. Nakon toga pripremljeno nam je nešto što nećemo nikad zaboraviti: kao što se to odvija na Olimpijskim igrama, Valentina Kučić, kao nekadašnja provincijska predsjednica FRAME, nosila je zapaljenu

Kao i svake prethodne, tako smo se i ove godine sastali na Trsatu s dugo neviđenim framašima iz cijele naše Provincije. S isčekivanjem sam brojala dane do susreta, kako bi i on bio poseban i ostao mi u lijepom sjećanju. Sve je počelo u petak, 10. svibnja, rano ujutro, kad smo se zaputili na Trsat autobusom iz Našica. Putem su nas “ustopale” Frame iz Đakova, Slavonskoga Broda, Požege i

baklju koju je predala Mariju Milošu, a on je zapalio oganj. Predstavnik svake Frame je dobio lampion, koji je zapalio na ognju, a od svakog upaljenog lampiona načinili smo veliki Tau. Izgledalo je fantastično! Primili smo se svi za ruke i izmolili molitvu Gospodnju. Teško bi se opisalo ono što smo osjetili, samo mogu reći da smo svi bili svjedoci osjećaja ispunjenja i sreće. Kasno navečer smo isli na spavanje.

Subota, 11. svibnja, započela je doručkom pa Jutnjom, koju je vodio fra Ivan Miklenić. Na temelju njegovog predavanja pod motom: "Služite Gospodinu u veselju", radili smo po skupinama. Ručak je bio u 12.30 h, a

poslije smo bili slobodni pa smo otišli u Tvrđavu, u Kapelicu zavjetnih darova, na izložbu povodom 10. godišnjice FRAME, a neki su čak otišli spavati u školu. Poslije odmora bio je pregled FRAME kroz prvi deset godina tako što su framaši koji su bili prisutni od prvih dana u FRAMI osobno svjedočili i izrekli svoje dojmove o susretima, Franjevačkome hodu i o druženjima framaša. Neki od tih "starijih framaša" su još u FRAMI (svaka čast!!!). Kasnije je bila misa kojom smo zaključili razmatranje te, nadahnuti propovijedi fra Ivana Miklenića (još ga nazivamo Paterko) još čvršće osjetili Duha u sebi. Započeli smo s večernjim program i svi, iznenadeni pojmom Alena Vitasovića, prihvatali (veseli) nastavak večeri. Nakon njegovih "desetak" pjesama (da ne spominjemo njegov ispad), nastavili smo svoje slavlje do kasno u noć.

Nedjelja, 12. svibnja brzo je došla. Jutarnju je animirao fra Josip Vukoja, uz kratak osvrt o susretu. Euharistijsko je slavlje predvodio provincijalni ministar fra Lucije Jagec, koji nas je pozdravio i zaželio nam sretnan povratak kućama, kako bismo što predanije svjedočili vjeru, potaknuti i ovim susretom FRAME. Bili smo tužni što odlazimo, ali i sretni jer smo doživjeli još jedno iskustvo u nadi da ćemo se jako brzo vidjeti.

Puno vas pozdravlja Frama Osijek-Tvrđa. Mir i dobro!

Ivana Mocnaj

PRVI PUT NA TRSATU

Kao i svi drugi, s nestrpljenjem sam iščekivala VII. provincijski susret FRAME na Trsatu. Mnogi susreti ispunjavaju nas sve na tako lijep način, a svatko od nas ima svoje posebno iskustvo.

Na tom susretu u svome sam srcu osjetila poseban unutarnji mir. Kroz te sam dane razmišljala o rijećima koje sam čula u propovijedima, predavanjima i razgovoru s drugim framašima. Bile su to misli kako slijediti Isusa po primjeru sv. Franje i sv. Klare. U svakoj od tih misli i prema svakoj riječi otvorila sam srce i prihvatile sve što se oko mene dogadalo. Te dane sam shvatila kao dane ljubavi, vjere i prijateljstva. Bili su to i bit će za mene dani ispunjeni radošću, molitvom, pjesmom i oduševljenjem. U tim sam trenucima osjetila pravo prijateljstvo i jedinstvo svih mladih. Dok sam promatrala sve framaše koji su se predstavljali, razmišljala sam o tome kako smo došli iz različitih mjesta, ali bit koja nas veže jest ista: Isus.

Kroz drugi dan našega druženja, razmišljala sam o otvorenosti koju smo iskazali jedni prema drugima u radu po skupinama. U mojoj se razgovaralo o odnosu prema FRAMI, kako drugi gledaju na nas i o uspjehu u ljudskom i evandeoskom životu. Svi smo se složili da je to prihvaćanje drugih, pomoći drugima i nasljedovanje Isusa.

Misao koja je istaknuta je potrebna svima nama zajedno, a to je: pomoći čovjeku u nevolji.

Sveta misa nam je dala novu snagu da svi zajedno nastavimo hrabro služiti Gospodinu u veselju. Molitva Oče naš povezala nas je sve u jedno. Zajedništvo kroz tu molitvu dalo mi je posebnu toplinu i ustrajnost vjere i ljubavi prema FRAMI. Sve što sam doživjela na Trsatu, svu tu ljubav, druženje i radost zauvijek ću pamti i u svome srcu nositi.

U ime svih članova Frame Prislaka zahvaljujemo svima koji su nas srdačno dočekali i omogućili nam da zajedno s ostalim Framama provedemo prelijepo dane na Trsatu.

Do idućeg susreta svim framašima srdačan pozdrav!

Antonija Bilić, FRAMA Prislaka

NEKA ISUS

RASVIJETLI TVOJ ŽIVOT

IX. FRANJEVAČKI HOD
Kloštar Ivanić - Čakovec - Asiz

Deveti po redu franjevački hod FRAME bio je u znaku proslave desete obljetnice postojanja FRAME u Hrvatskoj. Dana 25. srpnja sto dvadesetak mlađih s petnaestak frata i tri časne sestre okupilo se u Kloštru Ivaniću iz jednog suludog razloga: da bi u pet dana propješačili 130-ak kilometara i nakon toga otišli u Asiz. Netko bi pomislio da smo uistinu ludi; uz svu tu tehnologiju, automobile i x načina bržeg putovanja - mi odlučili pješačiti. No nama nije bio cilj dokazivanje ni sablažnjavanje, već svjedočenje Krista po uzoru na svetog Franju. Molitvom i pjesmom prolazili smo kroz mnoga mjesta, uz dulje zadržavanje u Sv. Ivanu Žabno, Carevdaru, Koprivnici, Ludbregu i cilju pješačkoga dijela Hoda - u Čakovcu. Ovaj Hod bio je pod gesлом, šifrom, pinom, pukom, passwordom, lozinkom,... jednom riječju - kri-laticom: "Neka Isus rasvijetli tvoj život" ili, izvorno, "Accende Gesu la tua vita". Vodenim Duhom Gospodnjim i duhom svetoga Franje hodali smo slaveći Gospodina, veličajući njegovu neizmjernu ljubav prema svima nama i milost kojom nam je darovao mir, dobro raspoloženje i lijepo vrijeme.

Evo kako je izgledao jedan dan od svitanja do zamotavanja u vreću za spavanje: buđenje i ustajanje po ravnateljstvom fra Tomislava Božičeka, fra Josipa Vukoje i fra Josipa Šoštarića u 5.30 h po lokalnom vremenu. Kako je to izgledalo ne bih htio komentirati niti se prisjećati zbog trau-

matskih razloga (šala), dakle svi smo se ozbiljno prihvatali pakiranja stvari jer smo željno očekivali niski start i pucanj pištolja za početak framaškog maratona na 30-ak kilometara (dnevno). Nakon ukravljivanja torbi u kombi, slijedio je doručak i "kafendisanje" (poseban obred ispijanja velike količine kave), nekima neophodno za preživljavanje. Nakon toga prometna služba - tzv. framaška policija - koju bih posebno htio istaknuti zbog riskiranja života radi vas, dragi framaši, a predvođena fra Krunoslavom (šef osiguranja), osigurala je nesmetano i bezbrižno kretanje framaša cestom. Prometnu su ekipu činili: Goran, Matej, Mladen, Josip, Dubravko i ja. Započeo je prvi dio puta, lakši zbog vremenskih uvjeta (manje vrućine). Oko 9 sati bio je predviđen odmor, Jutarnja, nagovor na temu i nastavak hoda. Oko 13 smo stigli na odredište i smjestili se. Zatim je

bio ručak, odmor, rad po skupinama, Euharistija, večera, večernji program i spavanje. Za to su bili zaduženi: fra Goran Malenica, fra Bernard Barbarić i vaš i naš fra Zdravko Lazić. Bili su tako vjerni i posljednji u svome poslu da smo iz samilosti morali glumiti da spavamo.

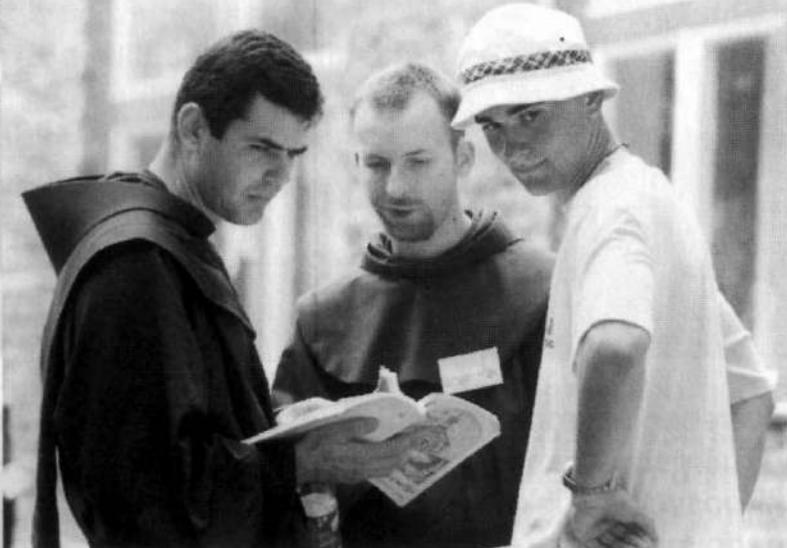
Svaki je dan bio poseban i specifičan po nečemu. No, zajedničko je bilo to da nas prati Duh Sveti i da nije potekla sekunda bez njegove prisutnosti. To sam na poseban način osjetio, naravno, u Euharistiji, ali i u radu po skupinama: bilo mi je nezaboravno i predivno razgovarati s framašima, upoznavati se međusobno i produbljivati svoju vjeru. Jedan od najzanimljivijih razgovora bio je o tome koliko svjedočimo i živimo svoju vjeru u Isusa Krista te poziv i milost da budemo framaši. Zaključak je bio da je ovaj način svjedočenja, pješačenje našom prelijepom domovinom, upoznavanjem mještana, pozdravljujući ih tako jednostavnim, a opet tako dubokim Franjinim pozdravom: "MIR I DOBRO! Pozdravlja vas franjevačka mladež!" i pjesmom - pomalo lud način slavljenja Gospodina - jedan od najplodonosnijih za nas mladih vjernika, katolike i franjevce, da probudimo ljude iz dosadnog životarenja i upoznamo ih s neizmjernom Božjom ljubavlju. Citat iz Svetoga pisma koji mi je najčešće "udarao" u glavu za vrijeme Hoda bio je: "Lude

svijeta izabra Bog...", a i dan-danas mi odzvanja u ušima te sam uvidio da je biti framaš milost i poziv od Boga, koji se očituje upravo u tome retku Svetog pisma. Ta pozvani smo da budemo sol zemlje i svjetlo svijeta; ne daj, Bože, da se netko ogluši na taj poziv.

Posebno poglavje zaslužuje i priča o vjernim pratiocima marša, samo da se zna, oni još nikada nisu iznevjerili framaše, uvijek su bili prisutni i uvijek će ih biti. Ako niste shvatili, riječ je o vašim i mojim ŽULJEVIMA. Priča o njima nije toliko zanimljiva, koliko o službi za suzbijanje žuljeva. Ovaj Hod dobio je nove snage u toj službi. Riječ je o s. Tijani, koja je našim žuljevima prkosno pokazala zube i spremno uskakala u pomoć ozlijedenim framašima sa svim potrebnim alatom (injekcije, zavoji, sjekire, motorne pile, noževi ili, u najgorem slučaju, lopata). Pogrebn... pardon... medicinsko osoblje se još sastojalo od s. Gabrijele Tee i s. Ane.

Bio bi grijeh ne spomenuti našeg vjernoga kuhara, bez kojega marš ne bi uspio - fra Sinišu Paušića. Na prvi pogled opasan fratar s kuhačom od pola metra u ruci i kuharskom kapom na glavi, a s druge strane tako dobar i raspjevan, pun razumijevanja za nas framaše.

Trenutak koji smo svi željno iščekivali bio je polazak prema Asizu. Rasporedjeni u tri busa stigli smo u Asiz oko podneva.

Pošto smo kasnili, došlo je do promjene plana, pa nismo odmah posjetili Sv. Damjan, nego smo Euharistiju slavili kod časnih sestara uz Porcijunkulu. U Porcijunkuli nas je dočekao fra Ivan Matić, koji nas je vodio po svetištima u Italiji: Sv. Damjan, Greccio (tu smo proslavili polnoćku i imali žive jaslice - ah ti ludi fratri...), bazilike po Asizu i La Verna.

Jedan od najljepših trenutaka cijelog Hoda je uvijek dolazak pred Porcijunkulu i predstavljanje framaša iz različitih dijelova svijeta. Prvo kleknemo i poljubimo zemlju sv. Franje. Zatim uz pjesmu i ples dolazimo na trg i svi se grlimo i čestitamo si na uspješno završenom Hodu. Emocije su tako jake da bi neki mogli eksplodirati, pa ih je potrebno zalijevati vodom, naravno, u umjerenim količinama. Zatim nas je pozdravio Generalni ministar Reda i čestitao nam 10. obljetnicu postojanja FRAME na našemu području. Polako i svečano ušli smo u baziliku, prethodno izmolivši molitve za potpuni oprost. Za to je bio

potreban sakrament pomirenja. Jedan dan u Čakovcu, točnije u Novom Selu Rok, bio je posvećen "iskustvu pustinje", kad smo nagovorom fra Zdravka bili upućeni u

samoću sa Sv. pismom i pitanjima: Tko sam ja?, Što Bog od mene želi? i Što ja od Boga želim? Nakon par sati samoće pristupali smo sakramentu pomirenja. Bilo je i do tada neiskušanih metoda isповijedanja.

Najekstremnije je bilo ono kod fra Željka Jurkovića - Dike u automobilu, tzv. turboispovijed. Ovaj put nismo palili papiriće da opet ne zapalimo tepih crkve (prisjetite se prošle godine i Šarengarda).

Deveti franjevački hod FRAME pod geslom,... jednom riječju - krilaticom: "Neka Isus rasvijetli tvoj život" završio je na brdu La Verna, na kojem je Franjo dobio stigme. Nakon obilaska važnijih mesta povezanih s Franjom, imali smo par sati vremena za sebe i molitvu. I nakon toliko godina osjeća se Franjina prisutnost u svakome kamenu, svakom drvetu, a tu prisutnost smo i mi ponijeli svojim kućama i prebivalištima u svojim srcima. Franjevački hod nipošto nije odmor od svakodnevnog života, već je to duhovna obnova, prisjećanje na naše poslanje, a to je propovijedanje evanđelja svim stvorenjima, kako bi se u nama prepoznalo da smo framaši, da smo Kristovi. Nadam se da vama sudionicima još i danas u ušima odzvanjaju riječi naših duhovnih asistenta, te da su vam neke od njih posebno ostale u sjećanju i nastojanju da ih provedete u djelo. I, kako bi na kraju rekao naš fra Gogi: "Neka vas blagoslovi Gospodin... i neka vas... licem obasja... neka vas čuva... i mir vam svoj podari... i... - Amen!"

Pace e bene!

Petar Horvat, Frama Čakovec

...I MENE JE ISUS RASVJETLIO

Mnogo sam puta čula priče o maršu, s marša i tako dalje (i bliže). Ove godine sam i ja imala mogućnost biti sudionicom marša. Pa nije na maršu baš tako kako su drugi pričali - **MNOGO JE BOLJE!!!**

Marš, odnosno Franjevački hod, zapravo se ni ne može sasvim opisati - to je jedno predivno iskustvo: iskustvo ljubavi Božje preko nas malih ljudi, iskustvo zajedništva, iskustvo molitve, a i mnogo toga drugoga...

Kako god je izgledao dugačak put od Kloštra Ivanića do Čakovca, sve je to jako brzo prošlo. Tih desetak dana prošla su u trenu. Iako smo se morali oprostiti od svega na što smo se gotovo navikli (između ostalog i svojih skupina), ponijeli smo sa sobom svu onu radost i sve drage framaše u srcima!

Božica Borić, FRAMA Kloštar Ivanić

Kada jednom ugledaš svjetlo Kristovo, ništa drugo te više ne može zadovoljiti! To je meni pružio marš. Svaki put kad je bilo bolno, željela sam pobjeći, ali nisam imala kamo... Bili su tu ja, braća i Bog. Sve sam morala dijeliti s njima. I nije mi žao!

Kad smo stigli pred Porcijunkulu, shvatila sam riječi fra Krunoslava: "Ovi mladi ne hodaju za fratrima, nego fratri hodaju s mladima prema Isusu." Tada sam osjetila da je Asiz zaista sveto mjesto... Ali ne žalosti se ako nisi bio na Hodu kako bi video Svjetlo jer ono je i u tvojem gradu!

Marina Šilović, FRAMA Zagreb-Siget

Marš je za mene bila prava prilika da shvatim što znači imati zajednicu u koju se u cijelosti smiješ ubrajati, što znači biti okružen ljudima koje ne moraš pretjerano dobro poznavati da bi ih smatrao svojom braćom i sestrama, prepoznao u njima one koji su za tebe spremni učiniti toliko toga, osobito kad to najmanje očekuješ. Tako ti On daje do znanja da te ne voli samo u crkvama gdje ga slavimo i molimo, nego i kroz ljudе oko nas.

Marija Kušt, FRAMA Zagreb-Kaptol

ŠKOLA ANIMATORA

Mir i dobro, dragi framaši i framašice!

Od 2. do 4. rujna Frama Koprivnica je bila domaćin Provincijske škole animatora. U ta tri dana naš je grad zasjao posebnim sjajem. No, krenimo ispočetka.

Sam početak Škole bio je u ponedjeljak, kad su se oko 15 h počeli skupljati framaši. Bilo ih je mnogo (92 komada) i došli su odasvud. Kad su počeli pristizati, mislili smo si: "Pa gdje je tu kraj?!" No, bilo nam je draga jer se većina već dobro poznajemo, pa su padali zagrljaji, puse, čak i suze. Sigurno vas zanima kako je bilo u školi.

Osim što smo se dobro nasmijali, zabavili, napjevali i najeli, nešto smo i naučili. Prvoga dana predavanje na temu "Uloga animatora i duhovnog asistenta u bratstvu FRAME" imao je fra Berislav Đurić.

Toga dana Frama Varaždin predstavila je načine rada i službu animiranja u svojoj zajednici. Navečer je euharistijsko slavlje predvodio fra Milan Krišto. Nakon večere vratili smo se u školu te kao pravi učenici nastavili s radom. Marina (Frama Varaždin) nas je naučila zanimljivu igru upoznavanja unutar skupine, koju smo ubrzo primijenili. Moram priznati da smo se dobro nasmijali te bolje zapamtili i upoznali ljude iz skupine. Drugi je dan mjesto predavača dobio fra Dragutin Bedeničić, koji se potrudio objasniti što je cilj FRAME.

Frama Čakovec nam je predstavila svoje djelovanje i rad na susretima bratstva. Večernju misu predvodio je fra Ivan Miklenić. Večernje sate proveli smo u radu po skupinama i prilično smiješnim skečevima koje su trebali pripremiti na određene teme iz Evangelija u roku od pola sata. Vrhunac drugog dana bila je molitva koju je vodio Ico.

Ugasili smo svjetlo. Svatko je uzeo po jednu šibicu i paleći je jedni od drugih zaželjeli smo ono najbolje sebi, najdražima, svijetu.

Zadnji dan je bio poseban po tome što je naš zadatak bio napisati pismo. Svaka je skupina imala critcu iz Franjina života, tako da su se pisma razlikovala jedno od drugoga.

Bilo je tu puno smijeha (ako vas zanima pitajte one koji su bili nazočni). Oko 10.30 sati napustili smo Specijalnu školu, u kojoj se sve to odvijalo, i krenuli put crkve. Svetu misu je predvodio fra Nikola Dodić. Nakon obilnoga ručka još smo se dobro zabavljali uz pjesmu, smijeh i razgovore. Ubrzo smo se oprostili i framaši su otišli svojim kućama. Za dva sata samostansko dvorište je izgledalo pusto kao da framaši uopće nisu ni bili tu.

Ako još nisi bio u Školi animatora, svakako moraš ići slijedeće godine jer na taj način možeš naučiti kako animirati ljude na susretima. Nemoj misliti da znaš sve jer u ovoj školi možeš vidjeti brdo novih stvari koje ćeš sigurno moći prenijeti u svoje bratstvo.

Pozdrav svima od Frame Koprivnica

ANIMATORSTVO FRAME VARAŽDIN

Poučeni iskustvom drugih bratstava, zajedničkih druženja kroz različite susrete, a osobito Škole animatora, i u našoj je Frami zaživjelo animatorstvo. Tako već nekoliko godina nakon Provincijske škole animatora i mi u našem bratstvu određujemo nekoliko animatora, koji će u narednoj godini osmišljeno i kreativno voditi susrete.

U protekloj godini za tu službu odredili smo 6 framaša, tj. tri animatorska para, koja su se kroz mjesec dana redovito izmjenjivali. Posljednji susret u mjesecu vodio bi naš duhovni asistent fra Zoran, a tada bismo, prema dogovoru, organizirali razne igre, kvizove, gledanje filmova... Uz određenu temu, sastavni dio naših susreta su molitva i pjesma, bez kojih susret ne bi bio potpun.

Početkom rujna prošle godine, kad smo već odredili animatore, pitali smo naše framaše koje ih teme zanimaju, o čemu bi htjeli više saznati i razgovarati. Usljedio je mjesni susret animatora na kojem smo, prije svega, razjasnili koja je uloga i

zadaća animatora u bratstvu. Poslušavši iskustva naših predstavnika sa Škole animatora i uzevši u obzir želje naših framaša, bilo nam je mnogo lakše dogovoriti raspored održavanja tema.

Svaki je animator imao slobodu odabratи temu i osmisliti je na svoj način. Uz teme iz Franjina života, najzanimljivije su bile: Smisao žrtve, Redovničke zajednice, Ovisnost i sloboda, Zaljubljenost - što ljubav nije, Kako voljeti sebe, Duhovni poziv - Krist jednom stade uz Dravu.

Valja još spomenuti da smo teme određivali za naredna tri mjeseca, a nakon toga bi se ponovno sastali, raspravljali o kvaliteti izlaganja tema, o reakcijama onih koji su prisustvovali te dogovorili raspored tema za sljedeća tri mjeseca.

I što reći za kraj? Iz vlastitoga iskustva zaključujemo da je za pojedino bratstvo jako važno sudjelovanje članova u Školi animatora koja, osim novih tema i ideja osmišljavanja susreta, pruža mogućnost razmjene iskustava s animatorima drugih bratstava. No, osim toga, također je vrlo važno zadržati vlastitu originalnost, slušajući želje i potrebe vlastitoga bratstva.

***Marina Kučar i
Tanja Smrtić***

biTi aNimaToR

Jelena

(**FRAMA Koprivnica**):

- Mislim da ja kao animator, pošto dosta pričam, mogu puno pomoći ljudima da se otvore i potaknuti ih na rad. Već sam bila animator u FRAMI i sviđa mi se to. Smatram da dar govora od Gospodina mogu na koristan način iskoristiti. Uloga animator, je jako bitna jer oni vode susret, a ne svećenici i časne sestre.

Vanja (FRAMA Kloštar Ivanić):

gova uloga bitna. Svi smo međusobno različiti, pa tako i svaki animator vodi susret na svoj način, što nas sve obogaćuje.

- Kao budući animator mislim da je uloga animatora u radu bratstva jako važna, ali ne i presudna, budući da je svaki član u zajednici važan, ali kako animator vodi susrete, zbog toga je nje-

Manuela (FRAMA Siget):

- Najvažnija uloga animatora je brinuti se za zajednicu čiji je član, objasniti im neke stvari, a da bi to mogao potrebno je naučiti neke stvari. Zato sam i došla na ovu Školu animatora. Nadam se da ću se usavršiti u animatorstvu i pomoći ne samo ljudima u FRAMI nego i drugima.

Ivan (FRAMA

Samobor):

- Animator može napraviti mnogo toga dobrog, samo ovisi koliko će unijeti sebe u nešto. Animator treba biti šaljiv-džija, kao npr.

Ico, ali treba biti i ozbiljan. Važno je ljude prihvati onakvima kakvi jesu i tu animator ima veliku ulogu. Kod nas u Samoboru smo svi pomalo animatori jer nas nema mnogo.

Matilda (FRAMA Kozari Bok):

- Animator može uvelike pomoći članovima zajednice kojima je teže otvoriti se drugima, pa je važno da se animator dobro pripremi za susret, kako bi ljudi nešto naučili na susretu. To je i svrha animatorstva. Osobno osjećam da malo pridonosim kao animator, ali možda drugi ne misle tako, nego suprotno...

Ivana (FRAMA Borovo):

- Kao animator mogu puno doprinijeti u FRAMI, ali i usvakodnevnom životu, da mogu ljudi potaknuti na razmišljanje ne samo riječima, nego i svojim primjerom življenja po Kristovim riječima, kako bi se mnogi zapitali: "Što to ima u nama framašima? Što nas pokreće? Zašto uopće slijedimo Krista?"

Stivena (FRAMA Čakovec):

- U ovoj Školi animatora ima toliko novih ljudi, koji svoje ideje mogu prenijeti u rad svojih zajednica. Animator ima veliku ulogu u FRAMI jer mora poticati druge na razgovor. Mislim da kao animatorica mogu mnogo dati u FRAMI, ali to ovisi i o drugim ljudima u zajednici.

Sandro (FRAMA Trsat):

- U ovoj Školi animatora naučio sam što je bit animatorstva i cijele FRAME. Dragocjeno mi je što sam vidio toliko različitih načina animiranja, što možemo primijeniti i na Trsatu.

Pitao i zabilježio: Siniša Pucić (Trsat)
Fotografije: Goran Fruk (Zagreb - Siget)

DEŽURNI KRIVCI

U razgovoru s Anom Mlinarić, otkrivamo kako su izgledali prvi koraci FRAME, te kako su oni obilježili život svih koji su tada koračali s njom.

Ana, jedna si od prvih framašica uopće na ovim prostorima. Kako si uopće saznaла i došla na FRAMU?

Za Framu sam čula od fra Ivica Jagodića jos u ratnim godinama koje sam kao prognanik provodila u Zagrebu. Kako je vrijeme prolazilo sve više sam svoje mjesto pronalazila u zajednici mladih na Kaptolu, što na pjevanju, što na vjeronauku za srednjoškolce. Tako sam 1992. godine bila dio jedne manje skupine mladih "kaptolaša" koju je Đani (u prijevodu fra Ivica Jagodić) u zajedništvu još trojice nama jako dragih fratara (fra Ivana Matića-Džonija, fra Smiljana Berišića i fra Drageca Bedeničića) vodio na marš (ili danas franjevački hod) u Italiju po provinciji Marche. Taj hod za mene je bio otkriće!!! Toliko radosti i zajedništva, iskrene hvale i slavljenja Gospodina do tada nisam doživjela! To oduševljenje u nekim od nas nije prestalo rasti. Početkom 1993. godine FRAMA je uz podršku i zalaganje već spomenutih fratara i uz prisutnost fra Zvjezdana Linića počela i u Hrvatskoj službeno postojati.

Kako je to izgledalo na samim počecima?

Prekrasno! Iako su nas mnogi sumnjičavo promatrali nismo se dali smesti. U tome nam je pomagala potpora fratara koji su nas rado prihvatali u svoju franjevačku obitelj. Ovdje moram posebno istaknuti fra Petra Filića koji je za nas uvijek imao

dovoljno ljubavi i strpljenja te otvorenosti za svaki oblik pomoći. Bilo nas je najprije 11, zatim se broj popeo na 30 pa na 60 itd. Istovremeno se FRAMA počela rađati i u ostalim dijelovima provincije, posebno u onim gdje su dolazili fratri koji su nas imali prilike upoznati. U početku, jer nas je bilo manje, bili smo kao jedna poveća obitelj, radosna i vrijedna. Prijatelji koje sam tada stekla moji su prijatelji i dan danas i za cijeli vijek. Tada su počeli susreti na Trsatu, franjevački hod, kapitul, razne karitativne, dramske i ostale framaške aktivnosti koje su za nju karakteristične. U svakom slučaju, elana i ljubavi nam nije nedostajalo.

Tko ili što vas je najviše "ljutilo"?

Iskreno rečeno, ne sjećam se da nas je nešto posebno ljutilo. Ako i jest, onda je to

bilo vrlo kratko jer se odmah rješavalo. Tu je uvijek bilo dežurnih "krivaca" za naše "razvedravanje". Osim već spomenutih dragih imena, to su bili fra Nikola Dodić koji je bio vječiti osmijeh, fra Robert Perišić koji bi uvijek našao nešto lijepo iz Franjinih ili Klarinih "Cvjetića"), fra Ivica Miklenić (koji je stalno mahao kordom i govorio nek se ženimo il' nek' idemo u samostan). O Džoniju, Đaniju, Smiljanu i Dragecu ne moram posebno ni govoriti jer su to uvijek bila naša "big brothers"!!! Đanija smo pitali za sve, pjevušili Džonijeve pjesme i služili se Smiljanovim i Dragecovim šaljivim "forama"!

10 godina je prošlo od rađanja FRAME u Provinciji. Kako gledaš na razvoj FRAME u tih 10 godina?

Moram priznati da su te godine zaista proletjele! Mislim da je FRAME tijekom njih zadobila jedan određeni, nazovimo to tako, oblik koji joj omogućava da može kvalitetnije djelovati. Mislim na organiziranost iznutra. Lijepo je da

FRAME ima prostora za djelovanje u svim samostanima širom naše provincije, a i izvan nje, naravno. FRAME djeluje nemetljivo, ali prepoznatljivo. Drago mi je da su uz FRAMU uvijek bili njezini duhovni asistenti te su i njezin razvoj mogli ispravno usmjeravati. Htjela bih reći i to da je na nas u počecima jako pozitivno djelovalo zajedništvo koje su fratri (što su uz nas bili) imali među sobom. Sve u svemu, na taj razvoj gledam pozitivno.

Kako ti se današnji framaši i framašice čine? Hoće li biti nešto od njih?

Bit će itekako puno od njih nastave li živjeti ono što jesu! Da bi netko bio framaš, mora najprije biti dobar čovjek i dobar kršćanin. Nadam se da su toga i svjesni te da se trude živjeti u tom duhu i razvijati svoje franjevaštvo. Sadašnja aktivna generacija framaša uz fra Milana, Đanijevo naslijednika, čini mi se vrlo otvorenom za suradnju, odgovornom za djelovanje i osjetljivom za duhovni rast. Posebno mi se sviđa djelovanje Provincijskog vijeća jer ostvaruje neke zamisli koje mi nismo uspjeli ostvariti premda smo željeli.

I nakon FRAME, ostala si i dalje vrlo aktivna u Crkvi. Možes li sama reći čime se trenutno baviš i kako se snalažiš u svemu tome?

Trenutno se bavim pripremama za novu školsku godinu! Ha, ha! Šala mala, no istinita. Naime, nakon završenog studija teologije 1999. go-

dine vratila sam se u najljepši grad na svijetu, svoj rodni i napačeni Vukovar i započela svoje vjeroučiteljsko poslanje. Radim u gimnaziji i ekonomskoj školi. Volim raditi u školi i volim znati da se sav trud i nastojanje da oni kojima sam poslana zavole Krista isplati pa makar i za jednu osobu! Imam super župnika, p. Antu Perkovića, također najboljeg na svijetu, koji me je još u godinama progonstva podržavao u odabiru zvanja pa je suradnja s njim na župi i više nego odlična.

interview

Između ostalog, ako to mogu tako reći, na neki način si duhovni asistent FRAME u Borovu. Kako je živjeti i voditi FRAMU u Vukovaru?

Kao što i sam kažeš, "na neki način" jesam, premda to nikad tako ne izgovaram. Više time što mi je frama "u krvi" i što im iz prve ruke mogu prenijeti mnoga iskustva. U Vukovaru postoje dvije župe (i tri frame jer je treća u Bogdanovcima, filijali župe sv. Filipa i Jakova). Ja živim na području župe sv. Josipa Radnika pa sam u toj FRAMI i najviše i prisutna. Obično kažemo FRAMA Borovo. Jest da su dosad bile pretežno cure u njoj, ali mislim da bi i dečki baš kao i one bili otvoreni, spontani i vedri! Nadam se da se i fra Josip Vukoja (koji je prošle godine bio u Vukovaru) slaže sa mnom! Raspjevani smo, a u tome nam pomažu naše zlatne cure, sviračice, Ivana i Jelena! Zadovoljstvo je raditi sa svima njima jer se dobije puno više nego li se daruje. Za ostale dvije FRAME Vukoja bi bio kompetentniji! Od prije dva tjedna imamo i nove asistente za te dvije župe. To su naši novi kapelani, fra Ivica Miklenić (framašima poznat kao Ivec ili Mali) te ovogodišnji mladomisnik fra Marin Grbešić. Oni već znaju da im želimo iskrenu dobrodošlicu!

daje razumijeti da imamo Oca koji nas ljubi i Branitelja, Duha Svetoga, koji nas vodi. Za nove kao i za "stare" framaše to je jedini način na koji mogu istinski širiti, živjeti i drugima željeti Mir i Dobro! Vratiti se Izvoru znači vratiti se sebi, a kako Bosmans kaže "sreća je u tebi"!

Svim framašima želim svako dobro i blagoslov od Gospodina!!!

Kao "stara" (samo po godinama provedenim u FRAMI) framašica, koja bi tvoja poruka bila za ovu novu generaciju framaša?

Sa ovom si se zagradom dobro snašao, nema šta! Šalim se naravno. No, ono što bih ostalim framašima ozbiljno poručila jest povratak na Izvor. Izvor i smisao čitavog našeg življenja i postojanja, Izvor koji je živ, koji je osoba i koji se zove Isus Krist. Onaj kojemu je Franjo iz Asiza poklonio cijeli svoj život, samoga sebe. Koji

Razgovarao: Siniša Pucić

mali i VELIKI NOGOMET

FRAMA BUŠETINA

Petak, 10. svibnja 2002.

Večeras smo se mi framaši našli zajedno. I ovaj susret započeli smo pjesmom, a onda čuli kratko razmišljanje o prečistoj Djevici Mariji, koja je uzor čistoće svakom mladiću i djevojci.

Na susretu je predložena radna akcija oko naše župske kuće (kapelanije). Zaključeno je da je potrebno ograditi igralište, zatim nabaviti male i veće stative za mali i veliki nogomet, te urediti igralište. Prijedlog je jednoglasno prihvaćen. Posebno su mladići bili oduševljeni za ovu akciju.

Petak, 17. svibnja 2002.

Danas su, na našu veliku radost, stigli stupovi i pletena žica zelene boje za našu novu ogradu oko igrališta. Iako su vrući dani, na koje se još nismo privikli, dogovorena je radna akcija za sljedeći ponедjeljak, 20. svibnja u 17 sati, kada bi se nastavili započeti radovi.

Petak, 24. svibnja 2002.

Nakon pjesme i duhovne misli razgovarali smo o napredovanju radne akcije uređenja igrališta i okoliša crkve i župske kuće u sklopu koje je i dvorana u kojoj se skupljamo svakoga petka nakon Euharistije. Ustanovljeno je da je dosta toga učinjeno. Osim članova naše Frame, s nama su bili i framaši iz Virovitice, čijoj smo se pomoći i društvu osobito radovali. Radna akcija je trajala tri dana. Igralište je ograđeno, stative su postavljene i obojane bijelom bojom i trava je pokošena. Uređeno igralište čeka igrače.

Na ovom smo susretu dogovorili i održavanje nogometnoga turnira na uređenom igralištu. Ideju su posebno burno prihvatali mladići, kojih, usput rečeno, u našoj zajednici ima tri puta više nego djevojaka. Više djevojaka je zadnjih mjeseci uplovilo u bračnu luku i tako brojčano u zajednici prevladavaju mladići.

Srdačan pozdrav!

Frama Bušetina

POKLONJENI KONJ

FRAMA KARLOVAC

Godina je 2002.

poslije Krista. Neprijatelji osvojile čitavo područje. Zar baš čitavo? Nipošto? Jedan gradić pun upornih framaša ne prestaje pružati otpor osvajaču. Stoga nije lagodan život neprijatelja u okolnim garnizonima i neprijateljskim utvrdama. Upravo jednoga lijepog jutra, dok je sunce prodiralo kroz oblake, točnije 22. lipnja, framaši odlučiše prirediti gozbu. No, kako su za to trebali jako dobar razlog, odlučiše proslaviti svoja obećanja. Neki su ih obnavljali, neki davali prvi put, dok je dio njih tek primljen u Framu.

Nekom sumnjivom igrom slučaja put je u Karlovac doveo i Framu Zagreb-Kaptol, koja je putem (opet!) slučajno naišla na fra Milana. Naravno, poklonjenom konju se ne gleda u zube, pa smo, poučeni pjesmom: "Pruži ruku svome bratu, pruži ruku! Reci njemu: "Dobro doš'o!" vedrim osmijehom na licu..." postupili onako kako samo pravi framaši mogu, te smo se zajedno uputili na misu koju je, uz fra Milanovu koncelebraciju, predslavio fra Zvjezdan Linić.

Nakon toga slijedio je neslužbeni dio, koji nam je zadao malih problema zbog "slučajnih" gostiju, ali se i to brzo saniralo ulovom par lijepo ugojenih veprova iz porodice Todor. Gosti su također bili u

prilici, uz bajs, degustirati petu karlovačku rijeku koja je dobila vrlo visoke ocjene pitkoće. Gozba je prošla bez većih nereda, a nekolicina karlovačkih i kaptolskih framaša je nastavila slavlje izvan zidina i to, naravno, opet uz neizbjježni bajs i pjesmu:

*"Došao je i taj dan...
Odmah izletih
Iz kuće van.

Dragi očevi, drage mati,
Obećanja ćemo
Danas dati.

Sporo nešto cure sati,
Kad ću već jednom
Pred oltar stati?

Ipak, dođe i taj čas,
Baš je lijepo
Vidjeti nas.

Obećanja mi smo dali,
Tom se dugo
Radovali.

Dragi oče, draga mati,
Ne pomažu vam suze vaše:
Odoh ja u framaše!"*

Za sve one koji se čude - da, još smo tu, još imamo snage i volje ili, kako kaže ona jedna (neki bi rekli narodna) pjesma: "...još sam sretan što postojim, pišem pjesme, zvijezde brojim..." Ali, ni to nije sve! Uz to što smo proživjeli sve bure i oluje, što smo opstali i onda kad smo i sami mislili da gore biti ne može, uspjeli smo, uz pomoć duhovnog asistenta fra Gordana okupiti za naš zavidnu brojku od tridesetak framaša te se ponovno uvjeriti da se čuda događaju (ali tajna je u tome da prije toga morate jako vjerovati). I vjerujte, sve te sitnice tako pozitivno mogu utjecati na čovjeka, što se pokazalo i među nama.

Dobili smo novu snagu i još veći polet da budemo Franjo našega vremena i našega grada. Ne morate odmah početi zamišljati kako ljubimo gubavce. Možete početi s posjetima staračkome domu (gdje sviramo i misu), bolnicama, animacijom

večernje mise za mlade... Znamo da nije ni slično k'o gubavac, no i to je dobar pokušaj! Glavno je da smo osnaženi brojkom i Duhom Svetim odlučili veselo kročiti stazom života. Doduše, pokušat ćemo to obuveni i ne baš preko kamenja, ali zasigurno veselo naviještajući Isusa.

Frama Karlovac

RAŠTIMANI GLASOVI

Pozdrav svima!

FRAMA KLOŠTAR

Još tamo u petom mjesecu, preciznije 18. svibnja, zabilo se ono što se moralo zbiti... Došao je red da i naša Frama slavi obećanja. Kao što to obično biva, neki su obnovili obećanja (Irena, Marija, Antonija, Katarina, Ivana i Lucija), a dobili smo i prijave po tom pitanju: Božica, Boris, Marina, Paulina i Ana. Vanja i Hrvoje su pak obnovili svoja obećanja kod naših najdražih nam susjeda, u Kozari Boku. Što zbog rođendana, a što zbog vojničkih dana na vidiku, k nama su došli samo najvjerniji (bez uvrede bilo kome). Potpora Kloštru bile su Frame iz Kozari Boka, Kaptola, Koprivnice, Bjelovara, Sl. Broda,

Osijeka, Sigeta te braća u Kristu iz Čazme. Slavlje je predvodio fra Milan Krišto. Veselje iza mise je potrajalo uz hranu, gitare i naše "raštimane" glasove.

Sad kad smo dali obećanja i tako, između ostaloga, ostvarili pravo na sudjelovanje na Franjevačkome hodu, trebalo je dotaknuti još jednu bitnu stavku, tj. za to potreban novac. Naša draga blagajnica nije gubila vrijeme i sve nas je redom prisilila (pa i sebe samu, a to nije imalo najbolji svršetak) na misiju: "Peci (kolače), prodaj, hodaj!"^a Tako smo 1. lipnja nakon misa prodali sve što smo imali, a utržak je potrošen na one koji su se ove godine odvažili krenuti prehodati sve one silne kilometre.

Još jedno veselje zabilo se 14. kolovoza u obližnjemu selu (Čemernici) - piknik ili roštiljada!!! Bez sumnje, naši vjerni prijatelji s Kozari Boka su nam došli dopuniti športske ekipe. Nogomet u svim oblicima je bio pravilo, a badminton i odbojka više kao iznimka. Posebna je potražnja bila za novootkrivenom sportskom nadom - (fra) Jozom. Kako to u našoj zemlji biva, sve što valja brzo se proda, pa smo i mi za Jozu našli dobar transfer - Cernik! Zaslugom svih na pikniku nije nedostajalo hrane. Povratak kućama - siti, znojni i opojnih mirisa... Već duboko u noć...

Lucija Tomić

FRAMA KOPRIVNICA

BRDO KLINACA

Djeca? Vrtić?... I dok su se te misli provlačile kroz glave pojedinaca naše Frame, sjetili smo se vrtića Sv. Josipa, koji vode časne sestre reda Kćeri Božje ljubavi. Vidjele su da se i mi sami osjećamo kao djeca, pa su nam predložile da dođemo do njih. Tako smo jednoga petka otvorili ulična vrata vrtića. Ugledali smo "brdo" klinaca koji su nesmetano trošili svoje djetinjstvo na igru. Kad su nas

vidjeli bili su uistinu zbumjeni. "Ko su sad ovi i zakaj su došli? Kaj nisu malo preveliki?" - mislili su. Ubrzo su shvatili da taj dan neće biti uobičajen u vrtiću. Razmijenili smo pjesme i plesove koje smo znali. "Zar nas stvarno tako "mali ljudi" mogu nečemu naučiti?"^a - "Da, mogu!"^a

U skromnom, ali srećom ispunjenom dvorištu ljudjali smo se, klackali se, vrtjeli

se na mini vrtuljku, lovili se, penjali... i više se ne sjećam kaj smo sve radili. Al' jedno znam: ako niste u dobroj formi, ne pokušavajte provesti više od tri sata s klincima. Otkrit ćemo vam jednu tajnu (koja više i nije tajna): bili smo prisiljeni raditi posao "isprazni tanjur" (da, to je bio ručak!). Pošto je svaki framaš nahranio klince oko sebe, bacio se i sam na posao.

Približilo se vrijeme počinka pa smo se morali iskazati (al' samo neki) u mijenjanju pelena. Onakve umorne stavili smo ih na spavanje i polako se odšuljali iz vrtića da ih ne bi probudili.

Djeca su tako divna, iskrena, nasmišljana. Ne možeš da i ti ne budeš takav kad si s njima. Ako netko ima kinderfobiju (ili strah od male djece), nek' se javi koprivničkoj Frami.

FRAMA Koprivnica

POSTALI SMO BOGATIJI

FRAMA KAPTON

Slavlje obećanja Frame Kaptol održano je 26. svibnja 2002. godine za vrijeme podnevne euharistije u crkvi Sv. Franje. Tom prilikom svoja prva obećanja u zajednici Frame Kaptol izreklo je 14 mladih, a obećanja je obnovilo 36 framaša.

Samom slavlju obećanja prethodila je trodnevna duhovna obnova. Prvoga dana duhovno nas je obogatio i ohrabrio fra Dragutin Bedeničić, dok je drugoga dana ta uloga pripala fra Bernardu Barbariću. Trećega dana duhovne obnove sastali smo se u parku Maksimir, gdje smo kroz trenutke osame, nakon riječi fra Krunoslava Kocijana, promišljali o našoj odluci. Upravo je fra Krunoslav u nedjelju u podne započeo euharistijsko slavlje pod kojim se slavio sam obred obećanja. Propovijedao je provincijski i naš mjesni duhovni asistent fra Milan Krišto. Kao i uvijek, Boga smo slavili radosno, raspjevana srca te tako svoju radost posvjedočili svima prisutnima na svetoj misi. U tome su nam pomogli naši gosti framaši iz Sigeta, Kozari Boka, Bjelovara, Čakovca, Varaždina, Kloštra Ivanića...

Tako je naša zajednica postala bogatija za 14 novih članica i članova, koji su Krista odlučili slijediti stopama sv. Franje, a 36 framaša tu je svoju odluku još jednom potvrdilo. I tako zajedno krećemo dalje.

Dubravko Škorput

...put mira i ljubavi

FRAMA NAŠICE

Duhovni asistent fra Nikola Dodić i Frama Našice organizirali su Duhovsko bdjenje u subotu, 18. svibnja 2002. Program je započeo u 21 sat pjesmom u samostanskom dvorištu. Vatra koja je gorjela bila je simbol Kristove svjetlosti i ljubavi prema čovjeku, koja nam se u Crkvi dariva po Duhu.

Meditativno-molitveni tekstovi koje smo slušali i duhovne pjesme koje smo pjevali dočarale su nam smisao i bit blagdana Duhova. Molili smo za jedinstvo Crkava, mir u svijetu, za sve mlade. Noseći u rukama upaljene svijeće uputili smo se prema crkvi Sv. Antuna, gdje smo kao vrhunac bdjenja slavili euharistiju.

Primivši Božji blagoslov, krenuli smo putem mira i ljubavi svojim kućama.

Jasmina Dendis

PADE MRAK..

FRAMA KOZARI BOK

Došao je i taj dan, konačno, draga braćo i sestre, kad su se hrabri "kozaribokčani" odlučili na još jedan hrabar korak u svome framaškom životu. Da, velika je stvar što su se odlučili za Krista po primjeru sv. Franje i sv. Klare. Dajući svoja prva obećanja, dali su sebe za novi život, ponovno rođenje radosti u njihovim srcima u bratstvu FRAME, a svi koji su obnovili obećanja sjetili su se dana kada su dali prva, dok je ova godina potvrda kvalitete trenutka kad su rekli svoj: "Evo me!"

No, prije toga je trebalo obavijestiti Frame po Provinciji o ovom radosnom događaju. Nakon što smo poslali pozivnice, prionuli smo uređenju prostora i crkve, kako bismo na pravi način dočekali

braću i sestre. Osim toga, bilo je važno pobrinuti se i za izbor pjesama i liturgijska čitanja. Kad smo podijelili dužnosti ostalo nam je još samo proći kroz obred i pripremiti se za taj milosni dan.

Nakon svih uzbudjenja došao je i taj dan 1. svibanj 2002., koji će za mnoge ostati dan kad su promijenili život. Dočekavši bratstva koja su se "usudili" doći, započeli smo s Euharistijom. Nakon druženja oko Kristova stola, preselili smo se u - kako ga mi volimo nazivati - "bunker", tj. u prostorije u kojima djeluje naša Frama, te nastavili biti zajedno uz grickalice, sokove i ine potrebne potrepštine za hranjenje gladnih usta framaša, pristiglih iz Koprivnice, s Kaptola, sa Sigeta, iz Dubrave, Kloštra Ivanića, uz pridružene članove, koji su se "prikrpali" gore navedenima.

I eto, malo uz pjesmu, malo uz šalu i dokolicu pade mrak, a time i vrijeme rastanka pa se društvo polako počelo razilaziti, no sve u svemu mi smo ostali zadnji (ali ne samo zato što moramo sve počistiti!), već iz razloga da sabiranja naših dojmova i doživljaje koje smo pohranili u svoja srca tijekom dana pripreme i samoga dana obećanja (no ipak smo na kraju sve morali počistiti).

Svakoj priči dođe kraj, pa tako i ovoj, ali se mi opet vidimo u istome gradu, na istome mjestu dogodine, i bit će nam opet

lijepo družiti se s vama (ako se, naravno, pojavit, a morate, jer ćemo postati nervozni).

Mir i dobro želi vam Frama Kozari Bok!

Dean Jagar

FRAMA KRAPINA

Mozak NA pašu!

Eto! Napokon! Dugo toplo ljetno (ne za one koji šljakaju)! Dok vladaju ljetni praznici (barem u Krapini do 31. kolovoza), nadam se da uživate. Od prošloga javljanja dogodile su se neke male stvari. Sudjelovanje na Trsatu, obnova obećanja (šest članova), priprema za oproštaj od fra Branka, koji odlazi u Našice, i fra Celze, čija je nova služba u Đurđenovcu. Eto, pripreme za šesti festival duhovne glazbe "Krapinafest" su u punom jeku. Kako se ono kaže, tijekom dugoga toplog ljeta odmorite svoje tijelo i dušu od kojekakvih stresova (učenje, ispiti). Uzmite novi zalet (puštite mozak na pašu), lagano napunite akumulator i uživajte.

Mi se sada pripremamo za hodočašće na Mariju Bistrigu (pješice 40 km) i Trsat. Pokušavamo osmisiliti nove ideje za obnovu naše Frame. Namjeravamo krenuti od nule! Možda nađemo zlatnu sredinu za dolazak mladih. Ne znam kakvo je stanje kod drugih, ali nas neki zovu sektom. Treba nam zato podrška svih vas.

Veliki pozdrav!

Danijela Kramarić

GESLO?

FRAMA VARAŽDIN

Dana 8. lipnja organizirali smo već tradicionalni, VII. susret mlađih na varaždinskom dravskom izletištu pod geslom "Ja sam, ne bojte se!" Na susretu je prisustvovalo 80-ak mlađih. Uz domaće, tu su bili i framaši iz Čakovca, Zagreba i Novog Marofa, te nekoliko mlađih iz varaždinskih župnih zajednica.

Susret je započeo misom u franjevačkoj crkvi Sv. Ivana Krstitelja u 8.00 sati, a predslavio ju je - nakon "kratkog" uvoda našeg gvardijana, fra Vlade Mustaća - predvodio vlč. Damjan Koren, zadužen za pastoral mlađih u varaždinskoj biskupiji. Za taj susret naša framašica Marina Kedmenec napisala je prigodnu pjesmu "Ja sam, ne bojte se!", a uglazbila ju je Irena Kedmenec.

Nakon mise uputili smo se na Dravu, gdje je, nakon kratkog doručka, uslijedio poticajni duhovni nagovor fra Krunoslava Kocijana, te vrlo kreativan i izgrađujući rad po skupinama. Dakako, neki nisu mogli odoljeti susretu u Ibarakiju, gdje se igrala utakmica Svjetskoga nogometnog prvenstva Hrvatska - Italija, pa su svoje dragocjeno vrijeme posvetili gledanju utakmice. Nakon rada po skupinama i ostatak je vjernih navijača, te onih koji će to tek postati, poletio pred televizor. Po svršetku tradicionalnoga ručka - graha s kobasicama, uslijedile su igre bez granica, te nogomet između framaša i fratara.

Vjerujemo da je i ovaj susret bio pravo bogatstvo, radost i osvježenje svima, a posebno onima koji su bili prvi put. "Ne bojte se!", dođite nam opet, čekamo vas otvorena srca!

Marina Kučar

**"DA"
ŽIVOTU**

KLARISE

Dana 11. kolovoza, na blagdan sv. Majke Klare, u samostanu požeških klarisa prisustvovali smo vječnim zavjetima s. Marije Josipe. Tom vječnom "da" Bogu i Crkvi. "Da" životu u čistoći, siromaštву, poslušnosti i u klauzuri.

Euharistijsko slavlje predvodio je biskup dr. Antun Škvorčević, a pjesmom su ga uzveličali framaši. Na poziv s. M. Josipe, u najvećem su se broju odazvali framaši iz njenoga rodnoga kraja, Virovitice, zatim framaši iz Požege, nas

nekoliko s Kaptola i framaši iz Tolise sa s. Anom. Pošto je samostan u Požegi još u izgradnji, druženje nakon mise nastavili smo u vrtu, koji će uskoro biti dio klauzure samostana. Za to vrijeme upoznali smo i roditelje s. M. Josipe i s. M. Pije, koji su obje svoje kćeri velikodušno poklonili Bogu te one, živeći u istom samostanu, svakodnevno produbljuju sestrinstvo koje su živjele u svijetu. Tijekom druženja vrtom su uz zvuk gitare odzvanjali i naši glasovi, zahvaljujući Bogu i slaveći ga. To radosno druženje prekinuli su sestrica kiša i brat vjetar, koji su nas "otjerali" s toga mjesta, osiguravajući sestrama mir i tišinu potrebnu za molitvu. Jer, "kad Bog hoće da posve uzdigne dušu k sebi, otrgne je od svih stvorova, vodi je putem osamljenosti i progovara joj u dubinama njezine duše^a".

Znamo da su Klara i njene prve sestre molitvom i pokorom pridonijele da malo sjeme koje je Bog zasadio u srce blaženoga Franje izraste u veliko, razgranato stablo franjevačke obitelji.

Sv. Franjo često je promatrao drveće i divio se svakome listiću, prepoznajući u njemu njegova Stvoritelja. I mi šećući prirodom primjećujemo mnoga stabla kojima je Gospodin okitio ovu zemlju. Divimo se njihovoj visini i razgranatosti, zelenilu njihova lišća, mirisu njihovih cvjetova, slatkoći njihova ploda... Ipak, rijetko se tko zna diviti se korijenu, a Bog je baš tom, skrivenom dijelu drveta dao tako veliku zadaću. Ono zapravo nosi čitavo stablo. Ono crpi vodu i hranu za čitavu biljku.

U stablu franjevačke obitelji Bog je upravo sestrama klarisama podario mjesto duboko ispod zemlje, u samom korijenu. One, živeći "zakopane" u klauzuri, skrivenе od očiju svijeta, iz susreta s Bogom crpe vodu s vječnoga Izvora za Čitavo stablo.

Vlatka i Željka, FRAMA Kaptol

Šlag na kraju

FRAMA POŽEGA

Desetu obljetnicu djelovanja FRAME odlučili smo obilježiti koncertom duhovne glazbe. Koncert je izveo band Franjevačke mlađeži Požega "Perfetta letizia" u nedjelju, 26. svibnja. Na repertoaru je bila glazba s gotovo svih strana svijeta, od Izraela, Palestine, Irske, sjeverno-američkog kontinenta, pa preko cijele Europe. Treba napomenuti da su za izvedene kompozicije aranžmane osmisili i uredili sami framaši. Koncert je bio popraćen burnim ovacijama mnogobrojne publike, a po njihovim reakcijama znali smo da stvar "hoda". U sklopu koncerta organizirana je i izložba "Deset godina FRAME u Hrvatskoj" u samostanskim hodnicima. Nakon uspješne matineje, upriličen je domjenak za sve posjetitelje. Ovom prilikom želimo zahvaliti svima koji su pomogli u ostvarenju navedenog događaja.

I šlag na kraju! Veliko hvala za sve aktivnosti našeg bratstva u posljednje vrijeme pripada našem fra Rozi Paliću, koji je imao široko srce, otvoreno za suradnju. Hvala za svu strpljivost i ljubav koju nam je nesobično poklanjao. Osobito hvala za ono što je probudio u našemu bratstvu. Naime, zajedno smo otkrili mnoge talente koje nam je Gospodin darovao. A budući da je naš Bog Bog živih, i mi smo živnuli.

Našem velikom bratu Rozi želimo da spava s vješalicom u ustima (on zna zašto), a mi se već veselimo dobroj suradnji s novim duhovnim asistentom fra Mijom Tikvićem.

Goran i Seka

GUBAVAC PIŠE PISMO SVOJOJ OBITELJI

Draga obitelji!

U želji da čujete koju riječ od mene, pronadok komad papira i malo uglijena tek da sročim nekoliko rečenica, posaljem ih svima vama i ponovno, barem na ovaj način, budem s vama. Znam da postoje mnoge opake bolesti u svijetu i eto, baš jedna takva dode k menite me odvoji od svega što sam nekad volio jer to više ne voli mene. Nisam ni znao kako ću dalje, gledajući na tijelo kojeg nekoc shvaćah čudom i divljenjem, a sada mrkim i prolaznim. Kako ću se pokazati, donijeti svijetu ja, sada gubavac. Razmišljam često o vama, ali znam da uz vas ne mogu stati niti ostati, ne mogu se u radosti s vama družiti ni biti s vama.

No osjetih nedavno, draga majko, istinu troga majčinstva, zagrljaja, blage riječi, toplih i milih ruku. Osjetih, dragi oče, onu sigurnost, podršku, nadu i hrabrost kako me pohodi baš kao i onda kad sam sa zanosom slušao troje priče. Sestro, nedavno osjetih kako sam ponovo u ruci svojih voljenih, onih koji mi pristupaju s ljubavlju i povjerenjem. Nedavno sretok malog, neuglednog čovjeka... Gledao je u moje oči... Zašto su mu bile tako posebne? Tada sam shvatio, sjetivši se ponovno svih vas, mili moji, kako boravite u njemu. Ne znam zašto su njegove oči od straha prešle u ljubav. Doista ne znam, ali znam da imam još snage za život, nadu i ljubav u boli, u suzi, u očaju. Ne predajem se! Ta vidjek, zagrljik Krista! Imam snage i za cijelu vječnost!

S ljubavlju vaš sin i brat!

Škola animatora,
Koprivnica 2002

ISUS

*Jednom davno hodao je ovom zemljom
Čovjek koji je bio čovjek,
ali ne samo čovjek.*

*Hodao je ovom zemljom
ne da nađe svoj smisao,
već da bude smisao cijeloj zemlji.*

*Hodao je ovom zemljom
ne da pronađe nadu,
već da Njegova žrtva bude nada za sve
ljude.*

*Hodao je ovom zemljom
ne da stekne ugled i slavu svoga vre-
mena,
već da mi shvatimo da je vječna slava
u poniznosti i samozatajnosti.*

*Hodao je ovom zemljom
ne s ciljem da bude sretan
i da mu život bude što ugodniji,
već da daruje i posljednju kap svoje krvi
da bismo mi uvidjeli da prava sreća nije
u ugodnosti,
već u darivanju.*

*Hodao je ovom zemljom
ne da bude autoritet,
već da okupi svoje stado
i uputi ga na najbolje pašnjake.*

*Svi znaju da je bio čovjek,
ali samo oni koji ga zaista poznaju
znaju da nije bio
i da nije samo čovjek.*

KAD BI ZNALI LJUDI...

*Kad bi znali ljudi
kako je divna tvoja ljubav, Gospodine,
kad bi znali ljudi
kako je blažen tvoj mir.
Kad bi samo znali
s kakvom si nježnošću i ljubavlju
stvarao ovaj svijet,
a s kakvom odlučnošću prolio svoju krv
za nas.
Kad bi samo znali,
nikad te ne bi ostavili.
Tko jednom upozna tvoju veličinu
u malenoj kapljici rose,
tko samo jednom osjeti tvoj blagi
zagrljaj na vjetru
tko prvi put doživi kišu kao tvoj
blagoslov,
i novi dan kao novu priliku -
tvoj je zauvijek, Isuse!
Sva mudrost svemira zaista leži
samo u prihvaćanju tebe, Gospodine,
i tvoje vječne ljubavi!*